

Debat d'orientació política

**INTERVENCIÓ DE JAUME BARTUMEU,
EN NOM DEL GRUP PARLAMENTARI MIXT
JUNY 2013**

Edicions del Grup parlamentari mixt
© d'aquesta edició: Grup parlamentari mixt
Edició: 36.000 exemplars
Fotografies: Eduard Comellas · Consell General
Maquetació: m6
Impressió: Impremta Principat
Dipòsit legal: AND. 456-2013

ANDORRA NECESSITA SERIOSITAT I TAMBÉ CREDIBILITAT

Amb aquesta publicació volem acostar a tot el país les intervencions que vaig fer en el debat de l'orientació política del Govern el dia 21 de juny davant el Consell General.

El debat del passat mes de juny va permetre constatar que, dos anys després de l'onada liberal-conservadora que va donar la gran majoria absoluta de DA, el cap de Govern continua parlant i parlant però el país no ha aconseguit el redreçament econòmic que tots voldríem veure.

La majoria absoluta s'utilitza per a imposar lleis i silencis. Al Consell General es viu una mena d'absolutisme parlamentari, polidament revestit de procediments democràtics, però que imposa els seus desitjos com si estiguéssim en un règim autoritari.

Es noten i es veuen ja els límits, les limitacions, de la majoria actual, que es regeix per la preocupació de no fer enfadar ningú, que comporta endarrerir tant com es pugui les decisions fonamentals i inajornables que Andorra necessita.

És una llàstima que a DA no sàpiguen emprar la majoria absoluta en tasques més útils que la de bloquejar les minories del Consell General o esquivar els problemes.

Els tres consellers generals que el passat mes d'abril hem constituït un nou grup parlamentari, vam aprofitar el debat per presentar propostes, concretes i positives, per ajudar al redreçament econòmic d'Andorra i afavorir també la cohesió social.

Unes propostes que afavoreixen la ciutadania i l'activitat econòmica i gairebé totes foren acceptades per la majoria del Consell General. Hem demostrat així, amb propostes concretes, que tenim cultura de govern i sentit de l'Estat i no ens hem volgut tancar, ja n'hi ha que ho fan fet, en una còmoda posició de crítica fàcil i radicalitzada.

La intervenció que podreu llegir tot seguit serveix per exposar que volem desenvolupar una política de Govern i de societat, que impliqui una gestió responsable del territori, l'ambient i el paisatge, que vagi modificant les pautes de l'economia i de la societat vers l'objectiu d'un desenvolupament sostenible.

No plantegem aquestes propostes perquè volem tornar a governar. És a l'inrevés: volem tornar a governar perquè plantegem propostes vitals per al futur del nostre poble i perquè creiem que només les forces de progrés podem convertir-les en realitat.

Els darrers dos anys han demostrat que el govern de DA i la seva majoria no estan en condicions d'avançar propostes de futur enèrgiques i alhora responsables, capaces de donar respostes efectives als reptes i problemes de la societat andorrana.

Andorra la Vella, 2 de setembre del 2013

A handwritten signature in black ink, consisting of stylized, cursive letters that appear to be 'JB'.

Jaume Bartumeu Cassany

President del Grup parlamentari mixt i membre del Consell Nacional de Socialdemocràcia i Progrés d'Andorra (SDP)

INTERVENCIÓ DE JAUME BARTUMEU, EN NOM DEL GRUP PARLAMENTARI MIXT

Senyor cap de Govern, veig que ha fet honor a la seva paraula d'ahir al migdia.

Ens va dir que avui tornaria a aquesta cambra i aquí el tenim. Benvingut!

Em sap greu, però, haver-li de dir que va cometre una forta relliscada política quan va semblar que condicionava i afitava l'exercici democràtic que ara comença tot dient-nos –en negreta en el seu discurs– que tornaria a escoltar propostes alternatives que, a més, ja va exigir que havien de ser raonables i argumentades –també en negreta en el seu text– perquè vostè des de la seva alta magistratura moral no tingués “cap inconvenient a prendre-les en consideració.”

Miri Sr. Martí el nostre grup parlamentari té propostes alternatives. Tan bones o millors que les seves. I en presentarem algunes en aquesta intervenció.

Però no ho farem perquè vostè s'hagi permès sermonar-nos sobre el que hem de fer o deixar de fer. Vostè no dirigeix els debats aquí. Aquí, en aquesta sala, qui ordena i dirigeix els debats és el Sr. Síndic. Però en cap cas és l'executiu.

Després d'aquestes precisions li confirmo que presentarem propostes.

Ho farem des de la responsabilitat i el respecte al paper institucional i constitucional de cadascú. Respecte Sr. cap de Govern, com correspon a un “humil servidor d'Andorra”.

Ja han passat dos anys de legislatura.

Dos anys amb un govern de paraula confusa i estil embolicat, poc entenedor.

Senyor Martí, en els vostres somnis, suposo, i en els vostres discursos, que llegeixo i escolto, feu grans reformes. Però en dos anys només heu adoptat petites mesures. Sou el cap de Govern dels passos petits. Ahir ens fèieu un petit inventari d'algunes mesures, positives, sí, però petites, d'aquest any.

Perquè el vostre govern gela, ajorna, frena o limita; sense arribar gairebé mai a decidir gran cosa.

I a més, triga a complir amb el que anuncia.

I, si ho fa és, sempre, tard i, molt sovint, malament.

La comparació entre el vostre discurs de l'any passat i la situació d'enguany confirma el que us acabo de dir.

Fem un breu repàs:

Volíeu aturar la davallada de visitants però el Ferrari del ministre no ha funcionat gaire. El 5% d'augment de pernoctacions d'aquest hivern està bé però té ben poca cosa a veure amb l'acció del Ministeri.

On és la nova estratègia turística anunciada?

On és la revisió de la classificació hotelera?

On són la flexibilització del mercat de treball i la regulació del dret a vaga?

On passa la reforma de la Funció Pública que el 7 de juny de l'any passat ens anunciàveu per a finals del 2012?

On és el pla de modernització informàtica que acabàveu de llençar el dia 7 de juny de l'any passat?

On és el pla de xoc amb l'objectiu de dotar la Justícia dels mitjans necessaris per fer front a la seva modernització?

On passa el pla a llarg termini per garantir l'accessibilitat de tots els edificis públics?

On passa el fil a l'agulla, que anunciàveu l'any passat, per reconèixer la necessitat de disposar d'un cementiri multiconfessional al nostre país?

El dia 7 de juny de l'any passat també ens vàreu anunciar que "... en els propers mesos i en els propers anys, el Govern..." lideraria "... una profunda transformació del nostre país.." amb algunes fites concretes com eren:

- La instal·lació d'un casino
- La peatonalització i transformació de l'eix Meritxell-Carlemany
- La posada en funcionament d'un heliport amb línies regulars
- La implicació d'Andorra en el relançament de l'aeroport de la Seu d'Urgell

No tindrem la crueltat d'analitzar una per una aquestes fites concretes.

Només constatarem que al capdavant bona part han esdevingut ensopegades majúscules i reculades espectaculars.

Però deixem el discurs de l'any passat.

No és mirant el retrovisor que Andorra trobarà una solució a la seva profunda crisi existencial. Més aviat ens caldria un periscopi, per

veure un món en el qual Andorra hi pot trobar el seu lloc amb una condició: ha de despertar i posar-se en marxa.

Perquè el problema que tenim tots plegats és que tant els fatalistes, que pensen que no hi ha res a fer, com els inconscients, que consideren que no hi ha cap urgència, arriben a la mateixa conclusió: més val no moure's.

S'ha arribat a un model pervers, que és nociu per ambdues bandes: ens estem jugant el futur amuntgant endeutament i també estem malmetent el present amb unes retallades que han portat una veritable anèmia al consum de les famílies.

Amb el vostre nou estil de fer política heu retirat del diccionari les paraules "ràpid" i "fort".

Però la situació exigeix urgència i no pas paciència.

El temps polític necessita audàcia si no es vol que els discursos siguin buits.

Pensant en les properes generacions cal intentar fer una bona previsió, però sobre tot el que cal és no esperar més.

En el vostre discurs d'ahir vàreu continuar, amb la vostra ja proverbial modèstia, atribuint-vos una i altra vegada el paper de valent pioner que gosa encarar qüestions cabdals quan altres no ens havíem atrevit a fer-ho. La passió amb la que volíeu intentar convèncer que sou l'únic que agafa la responsabilitat de solucionar els problemes històrics us ha portat a cometre diverses inexactituds i a proferir més d'una contra-veritat en relació a la nostra etapa de Govern.

A continuació en parlarem. Intentaré fer-ho amb un cert ordre en el temari sense seguir doncs les anades i vingudes, d'una qüestió a l'altra, amb les quals ens vau desorientar ahir en més d'una ocasió.

L'ECONOMIA

Les empreses d'Andorra estan patint dues formes d'asfíxia: la depressió de la demanda i l'absència de finançament.

Per aquestes dues causes no solament queden malmesos els compres de resultats sinó que acaben desapareixent massa empreses.

La quantitat d'empreses que comencen a caminar, i la seva qualitat, són algunes de les condicions de prosperitat d'una economia.

Però les dades i els indicadors econòmics són esclatants perquè retrocedeixen i cauen en gairebé tots els sectors i conceptes.

El president del Grup parlamentari mixt, Jaume Bartumeu, el dia 21 de juny durant la seva intervenció en el debat d'orientació política del 2013.

Els membres del Grup parlamentari mixt abans de l'inici del debat: Jaume Bartumeu, Sílvia Bonet i Gerard Barcia, el dia 21 de juny.

Baixa la població: Del 2011 al 2012 hi ha 1.869 persones menys vivint a Andorra. Una disminució del 2,4%.

Com a conseqüència, en part d'aquesta disminució de la població el nombre d'assalariats també ha retrocedit el 2012 un 3,4% respecte al 2011: 1.270 persones menys. La construcció acumula una caiguda del 52% i fins i tot el comerç, que és el sector que més ocupació genera, ha vist reduir en 339 treballadors menys, un descens del 3,6%, els seus efectius.

En mig d'aquesta davallada el salari mitjà dels assalariats s'ha reduït en tots els principals sectors de l'economia.

Les matriculacions de vehicles s'han reduït un 10,5% i les transaccions immobiliàries presenten una reducció del 15,1% en relació al 2011. En conjunt, "... les xifres del 2012 representen gairebé una cinquena part de les del 2005, any en el qual el valor de les transmissions immobiliàries va superar els mil milions d'euros."

Les importacions de productes, conseqüència evident de la caiguda de la població i el descens de l'activitat comercial, van disminuir un 5,5% l'any 2012. Una xifra inferior a la de l'any 2000. Si es descompta de les importacions els carburants el resultat és pitjor: les importacions s'han reduït un 7,5% el 2012.

Les dades del Servei d'Ocupació assenyalen que hi havia 1.138 inscrits com a demandants de llocs de treball el 2012, un 41,9% més que el 2011 i actualment són 1.372. En dos anys s'han incrementat de 552.

Les persones que van accedir a una prestació econòmica per desocupació el 2012 van ser 128, un 60% més que el 2011.

Comptat i debatut es constata que només hi ha dos sectors que aguanten: els carburants i el sector bancari.

L'any 2012, les importacions de litres de carburants s'han mantingut estables respecte del 2011. Sortosament estem parlant d'un sector que està "... molt vinculat al consum turístic i sensible al diferencial de preus entre Andorra i els països veïns."

Augmenten en un 13,9% els recursos gestionats l'any 2012 pels bancs d'Andorra. La suma d'aquests recursos constitueixen un màxim històric superant els bons nivells ja assolits el 2011.

Però també estem immersos en una crisi social de gran abast que situa la qüestió de la desigualtat en primera plana.

La desocupació està descontrolada i els treballadors s'han de barallar per salaris al llindar de la subsistència.

Hem arribat a una situació on tenir feina no garanteix les condicions mínimes per a una vida digna.

Treballar ja no garanteix a tothom l'autonomia personal bàsica.

El panorama és desolador.

No es pot fer miracles. Ja ho sabem. I nosaltres no li demanem pas que en faci. Però ja comença a ser hora que vagi reconeixent que s'acabarà la legislatura sense haver reduït la xifra de desocupació que s'havia assolit l'abril del 2011 moment del seu triomf electoral que va donar l'amplíssima majoria a DA.

El que sí li demanem és que en lloc d'acusar els altres de demagogia deixi de practicar-la en matèria social.

Ens deia ahir que el seu govern gasta més i millor en despesa social. Gastar més quan les necessitats són més grans no és cap mèrit, és una obligació.

És una conseqüència de la crisi:

Què vol dir gastar millor? Que ho fa discrecionalment? O equitativament?

Ja sabem que els indicadors europeus no són pas millors.

L'anomenada eurozona segueix en recessió. Són ja sis trimestres consecutius de contracció segons assenyala Eurostat, l'oficina estadística europea.

Però això no ens pot servir de consol, ni el Govern ho pot emprar com a excusa absoluta. I ahir ho va fer, Sr. Martí.

La prioritat del Govern hauria de ser reactivar l'economia.

Què fa el Govern en aquesta direcció?

Que potser està forçant els bancs a donar crèdits a interessos raonables? No. Aquí tenim una primera proposta.

Que potser està habilitant altres vies de crèdit? Doncs no. Segona proposta Sr. Martí.

Que potser ha unificat les normes de contractació pública de manera que Govern, empreses públiques i comuns presentin els mateixos plecs de clàusules en els edictes de licitació de productes i serveis? Doncs tampoc. Tercera proposta.

Davant l'absència d'estímuls immediats a la demanda, la persistència de la contracció del creixement conjuminada amb l'elevada taxa de desocupació ens porta a la recessió.

La desocupació ens preocupa a tots, senyor cap de Govern per això formularem la nostra quarta proposta.

El Servei d'Ocupació i l'Àrea de Formació Continuada, Ocupacional i de Reconeixement de l'Experiència Professional, ofereixen a totes aquelles persones inscrites al Servei d'Ocupació i en situació de recerca de feina, la possibilitat de dur a terme formacions ocupacionals de manera totalment gratuïta.

Aquests programes formatius teòrics tenen per finalitat millorar la qualificació professional i la capacitat d'inserció mitjançant el perfeccionament de les seves competències professionals.

Els cursos s'estructuren en dues vessants: les competències transversals, necessàries per la majoria dels llocs de treball i fins i tot per la formació personal, i les competències professionalitzadores; que són les que han de capacitar l'usuari per dur a terme les tasques específiques del lloc de treball.

La majoria de les persones que es troben en situació de recerca de feina es situen en la franja d'edat compresa entre els 45-55 anys, i molts dels quals tenen formacions bàsiques la qual cosa comporta dificultat per a derivar-los a sectors productius que requereixen formacions més especialitzades.

Desenvolupar el sector primari a Andorra pot generar llocs de treball tenint en compte que moltes explotacions agrícoles i ramaderes, gestionades per famílies, no troben ara per ara relleu generacional per la gestió del dia a dia.

En conseqüència proposem que en les Competències professionalitzadores s'inclouguin formacions teòrico-pràctiques destinades al sector primari a través de formacions agropecuàries que tenen l'objectiu de facilitar un aprenentatge, de forma teòrica i pràctica, sobre cultius agrícoles i en explotacions ramaderes atenent a criteris de qualitat, benestar dels animals i protecció del medi ambient.

Aquesta és doncs, senyor cap de Govern la nostra quarta proposta: promoure el treball conjunt entre els agents econòmics socials vinculats al sector primari per establir mecanismes d'informació i col·laboració fluids i eficaços, fomentar l'activitat productiva, la creació d'ocupació i el desenvolupament personal.

Hem estat sempre un país amb uns emprenedors molt creatius i amb una gran visió de país, que sempre han treballat pel futur d'Andorra. El vostre govern no confia en ells i no ha adoptat cap mesura per ajudar a la creació de noves activitats a partir dels emprenedors de casa nostra.

La consellera general Sílvia Bonet, durant la seva intervenció en el debat d'orientació política juny del 2013.

El conseller general Gerard Barcia, durant la seva intervenció en el debat d'orientació política juny del 2013.

Impotent front a la crisi i els seus greus efectes socials, el Govern ho ha fiat tot a les retallades de la despesa pública i els suposadament meravellosos efectes que havia de comportar l'obertura de l'economia andorrana a les inversions estrangeres.

Un culpable: l'Estat, els serveis públics, la despesa de l'administració.

Una solució màgica: la inversió estrangera.

Però a aquest dispositiu màgic li manca una peça essencial: els inversors.

I no pas qualssevol. Uns inversors que estiguessin disposats a comprometre's per força temps sobre uns valors de mida limitada però amb un risc superior a la mitjana europea.

Sí, risc superior per manca de definició clara del marc tributari general i per indefinició persistent de les relacions econòmiques exteriors tant pel que fa a l'intercanvi d'informació bancària com en relació a la vinculació futura amb la Unió Europea.

Després en parlaré.

Porteu dos anys aplicant una política d'austeritat, de tall liberal clàssic, que comporta dos errors.

El primer: centrar els ajustaments, les retallades, sobre l'endeutament públic oblidant que a Andorra el principal problema, que ara va surant, és l'endeutament privat, de famílies i d'empreses.

El segon: no reconèixer l'efecte limitat que tindrà l'increment de l'estalvi només a base de reduir la despesa pública si, al capdavall, els ingressos també cauran com a conseqüència de la recessió i, en conseqüència, l'estalvi públic es reduirà, com també els està succeint a les famílies.

En economia el que no és ciència és ideologia o defensa d'interessos de part.

El pes ideològic de la vostra política d'austeritat és prou clar perquè no es tracta pas d'una política que prediqui subjectar el consum i el creixement als límits imposats per la sostenibilitat ambiental.

Pel contrari, del que es tracta, ja es veu prou, és de convertir drets i prestacions socials, finançades pel pressupost públic i els impostos, en mercaderies comprades en el mercat pels que tinguin diners per a fer-ho.

Al capdavall la política de reducció de la despesa pública i de retallada en els serveis públics és una política que defensa els interessos

dels creditors en moments d'elevat endeutament, públic i privat. Reduir despesa, estrènyer-se el cinturó, per incrementar l'estalvi i tornar els préstecs com a prioritats absolutes serveix per eximir al prestamista de qualsevulla responsabilitat en el procés de sobreendeutament viscut.

S'entén, perquè molts prestamistes van deixar els diners sense valorar el risc. I ara dissimulen.

Aquesta política de retallades indiscriminades no és el camí adequat per a reactivar l'economia i crear llocs de treball.

Una austeritat convertida en mortificació, penitència, rigidesa i misticisme porta a la gran tristesa que es palpa entre la ciutadania i que certifica un fracàs evident, una desorientació sense remei i una sensació creixent de cul de sac.

Ens parla d'ajudes a sectors ben determinats com la construcció o els automòbils, i de projectes d'obra pública per ajudar altra vegada a aquest sector. L'economia andorrana es compon ja d'un teixit empresarial ben diversificat, potser caldria creure-hi una mica, ajudar a aquestes empreses a créixer, a desenvolupar les seves idees, a poder obrir-se a l'exterior exportant béns i serveis. No cal que esperem que vinguin a salvar-nos de fora amb negocis que ja tenim aquí. S'ha de tornar a facilitar l'accés al finançament preferencial com el que havíem establert, juntament amb l'ABA, quan estàvem a Govern i que vostès han complicat fins a tornar-ho gairebé prohibitiu. De la mateixa manera que demaneu paciència amb els resultats de l'obertura econòmica, s'ha de tenir encara més paciència amb les empreses del país, sobretot quan moltes de les seves dificultats són atribuïbles a la poca proactivitat del Govern.

Les facilitats i la publicitat que hem vist que el Govern dona a les empreses que han anunciat simplement una intenció d'instal·lar-se a Andorra, també haurien de donar-se a les empreses del país. No demanem un tracte preferencial, que se'l mereixerien, però almenys una igualtat de condicions. Això no farà Andorra menys atractiu, al contrari, les empreses estrangeres que vulguin venir al nostre país, han de veure un Govern implicat amb el teixit empresarial autòcton, i no un Govern que es casa amb l'últim vingut de fora. Vostè ens demana de tenir confiança, de tenir fe en el seu full de ruta. Jo li demanaria de tenir fe en les nostres empreses i que transmetés, encomanés, aquesta fe a l'Institut Nacional Andorrà de

Finances perquè les nostres pimes, micro-pimes, start-ups o autònoms poguessin tenir el finançament que necessiten per fer créixer els seus negocis, la qual cosa equival a fer créixer el país.

Ens va exigir ahir que féssim propostes constructives, com si no n'haguéssim fet durant aquest darrer any i durant la legislatura.

Li recordo que la llei de l'Impost General Indirecte va ser presentada per l'oposició.

També hem proposat la llei del comerç que ens han acceptat parcialment, i malgrat que no estava en la seva agenda ni a l'agenda del seu ministre, s'ha votat davant l'alegria de tot el teixit comercial del país. Però no ha passat el mateix amb la llei del comerç electrònic, que vostès van refusar, i per la qual el seu ministre es va comprometre a presentar un text molt millorat alternatiu que encara no hem vist.

ACLARIR EL MARC TRIBUTARI

Efectivament senyor Martí cal establir un impost sobre la renda on tothom contribueixi en funció de la seva capacitat econòmica, com disposa l'article 37 de la Constitució. El necessitem per a complir el mandat constitucional i també per diversificar els ingressos de l'Estat.

I si es vol –i tots ho volem– obrir la nostra economia Andorra el necessita, indefugiblement.

Espero que aquest cop l'anunci del 3 de juliol no sigui com d'altres anuncis que ha fet aquest govern i que no s'han complert. Ja no pot esperar més. El calendari al que ens obliga, amb aquesta presentació tardana, farà molt complicat que aquesta llei tan necessària pel futur del país, per la seva competitivitat i la seva credibilitat internacional sigui d'aplicació l'any vinent, però no podem posposar-ho més enllà del 2015.

El nostre grup parlamentari es compromet a facilitar el màxim possible el tràmit parlamentari, a no allargar-ho innecessàriament perquè ben abans de finals d'aquest any, aquesta llei ja estigui publicada al BOPA.

Ara bé, m'agradaria que vostè és comprometés davant d'aquesta cambra, davant de tota la ciutadania que l'està escoltant, que els reglaments d'aplicació de la llei, un cop aquesta estigui votada, no tardin més de sis (6) mesos a ser publicats per donar el temps ne-

cessari als ciutadans i a l'administració a adaptar-se a la nova llei. L'aplicació efectiva no pot anar pas més lluny de l'1 de gener del 2015. Vostè sempre es refereix a l'equitat del marc fiscal, i hi estem d'acord. És el mandat constitucional, tothom ha de contribuir en la mesura de les seves possibilitats. Per això no acabem d'entendre que refusi la idea d'un impost sobre el patrimoni, sobre els grans patrimonis. Tothom ha de fer esforços, no únicament els que es guanyen un salari amb la suor del seu front. També els que tenen béns patrimonials importants dels quals en treuen un rendiment considerable, han de contribuir de manera justa i equitativa al finançament de l'Estat del que també reben serveis.

LES INSTITUCIONS I LA MODERNITZACIÓ DE L'ADMINISTRACIÓ

La referència general, genèrica i ben aigualida, a la necessària i urgent revisió de les competències estatals i comunals no fa albirar cap evolució de l'estancament actual. Sí, efectivament els Comuns també són Estat. És ben evident. La vostra por a precisar la delimitació està confirmant però, cada dia més, que els Comuns s'estan convertint en un Estat dins l'Estat.

No li vaig sentir la paraula “modernització” ahir quan es referia a l'administració. Potser perquè en els dos anys que vostè porta governant, poc s'ha fet en aquest sentit.

Està molt bé analitzar els tràmits per optimitzar-los, encara que avui en dia els ciutadans, no ho hem pogut constatar, no hem vist cap millora en aquest sentit. Al cap de dos anys, hauríem esperat que s'hagués fet alguna cosa més que analitzar, sobretot quan molta d'aquesta anàlisi estava feta quan vostès van entrar a l'edifici administratiu. Si vostès implementen la modernització de l'administració amb la velocitat que tenen actualment, la tecnologia que utilitzaran ja haurà caducat abans que estigui en funcionament.

Miri, compartim la necessitat d'optimitzar els tràmits i hi afegim, a més, la voluntat d'ajudar els empresaris fent menys onerosa alguna tramitació de les importacions.

Per això li formulem una altra proposta, consistent a suprimir la duplictat dels transitaris en la duana hispano-andorrana. Amb un sol transitari –l'andorrà o l'espanyol. N'hi hauria ben bé prou. Són molts els empresaris importadors que es queixen d'aquesta dupli-

ciutat que genera una despesa important i que es veu com a inútil. És la nostra cinquena proposta.

Seguint amb la Duana també augmenten les queixes relatives a l'intrusisme indirecte que es derivaria del fet d'autoritzar a empreses i entitats la importació de mercaderies que no es poden encabir en l'objecte social o comercial que tenen autoritzat. Els afectats parlen de competència deslleial.

Aquí té doncs, una altra proposta, la sisena.

ASSEGURAR EL FUTUR DE LA PLAÇA FINANCERA

Escrivia abans d'ahir en una tribuna a la premsa que hauríem de procurar, majoria i oposició, no fer ruqueries en les relacions econòmiques exteriors.

Tots sabem, o hauríem de saber, que en les últimes setmanes s'està donant una gran empenta al secret bancari tradicional, que té els mesos comptats. I no podem ignorar que els nostres interlocutors europeus ens ho diuen de manera educada però ferma.

Com recordàveu ahir, el Copríncep François Hollande també us ho va dir ben clar.

Penso, i així ho he de dir, que una cosa és un calendari raonable i l'altra és tornar a entonar la cançó que el nou marc d'intercanvi automàtic d'informació s'ha de fer "extensiu a tots els països i totes les jurisdiccions" (en negreta al seu discurs).

Miri, si el que està insinuant és una nova versió d'aquell "ni els últims, ni tampoc els primers..." no anem bé.

Aquesta seria una estratègia equivocada i perillosa per Andorra.

Només hem de seguir l'evolució internacional d'aquests dies. Dimarts, a Irlanda del Nord, els països del G8 es van comprometre a "establir l'intercanvi automàtic de dades entre jurisdiccions fiscals com la nova norma". I Pascal Saint-Amans, responsable d'aquestes qüestions a l'OCDE declarava que la reunió havia portat al "début de la fin du secret bancaire."

I encara afegia el següent: "Les banquiers du monde entier savent qu'il s'agit d'une avancée majeure."

El mes vinent, quan es reunirà el G20, el secretari general de l'OCDE, Angel Gurría hi presentarà un nou pla d'acció contra el que ell defineix com "... l'erosió de les bases fiscals i la deslocalització de beneficis mitjançant la planificació agressiva."

Senyor cap de Govern parlem-ne, però fem-ho, com ahir va dir sortint-vos del guió, “sense hipocresia”.

Parlem-ne tan clarament com ho va fer el primer ministre de Luxemburg, Jean Claude Juncker en un debat com el nostre, al Parlament luxemburguès.

I sense hipocresia reconeguem, com ho feia ell, que si hem d'acceptar aquest intercanvi automàtic d'informació és perquè els americans no deixaven una altra opció. Els americans només mantindran operacions financeres amb els països que acceptin l'intercanvi automàtic d'informació. Si ens volguéssim escapar d'aquesta exigència no podríem tenir operacions financeres amb els EUA.

I, sense hipocresia, reconeguem que una plaça financera internacional –i Andorra ho és– no es pot tallar del circuit financer americà. I afirmem també, perquè és així, que demà el secret bancari continuarà a Andorra garantint la protecció de la vida privada en relació a terceres persones, però que aquest secret ja no es podrà oposar a les administracions fiscals internacionals.

Estem doncs en una evolució que no és només europea, és mundial. Per això s'han fet grans esforços legislatius des del setembre del 2009 fins avui i per això també Andorra està implementant positivament l'acord monetari amb la Unió Europea. Per reforçar la solvència del sector financer andorrà i ajudar-lo en la seva expansió internacional.

I per això no podem badar ni donar falses esperances a ningú.

Hem de fer com Luxemburg i també com Suïssa. Ens hem d'avançar als aconteixements.

La setmana passada es feia públic a Suïssa l'informe d'un grup d'experts encarregat d'estudiar l'estratègia de la Confederació Helvètica en matèria de mercats financers. El grup ha estat presidit pel professor Aymo Brunetti, antic responsable del Secretariat d'Estat d'Economia del govern suís. L'informe havia estat encomanat pel departament Federal de Finances, és a dir el Ministeri de Finances de la Confederació Helvètica.

Després de llegir l'informe, els editorialistes de la premsa suïssa escrivien, dissabte passat 15 de juny, que per primera vegada tant el Govern com els banquers suïssos admeten públicament i amb un suport tècnic molt competent que Suïssa ha d'acceptar l'intercanvi automàtic d'informacions fiscals amb Europa.

La banca suïssa reconeix que l'accés al mercat internacional, essencial per a la indústria financera helvètica, passa per un acord institucional amb la Unió Europea.

Avui fa una setmana, divendres passat, el govern suís va decidir comprometre's activament cap a l'intercanvi automàtic d'informacions fiscals. La ministra Eveline Widner-Schlumpf va declarar fa una setmana que "... el contingut d'aquest concepte varia d'un país a l'altre, però Suïssa es comprometrà, en el marc de l'OCDE a contribuir de manera activa a aquest procés."

Senyor cap de Govern si no ha tingut l'oportunitat de llegir encara l'informe suís li recomano que ho faci.

Tindrà una confirmació de primer nivell sobre la urgència amb la qual ens hem de moure.

Finalment, senyor cap de Govern, no vaig acabar d'entendre-us quan ens demanàveu lleialtat i acord polític en aquesta qüestió.

No cal que vostè cregui, com deia ahir, que les nostres nombroses reunions sobre aquestes qüestions així li ho fan pensar.

Parlem clar, vostè no ho ha de pensar, vostè ja ho sap perfectament. Només en els darrers trenta dies, entre el 24 de maig i el 18 de juny, hem parlat d'aquestes qüestions, vostè i jo, en tres trobades personals, a les quals s'afegeixen almenys cinc altres converses telefòniques.

Si us plau, no busquem problemes on no n'hi ha. I vigilem que declaracions abrandades no malmetin la bona entesa actual.

Vostè ha volgut mesurar el grau de lleialtat en les actituds de la Coalició Reformista els anys 2009 i 2010 situant-lo com una mena de desideràtum. El puc tranquil·litzar. El nostre grup parlamentari ho farà encara millor. Nosaltres no abandonarem mai la sala de sessions, aquest hemicicle, l'assemblea on representem a tots els ciutadans i ciutadanes d'Andorra, on estem obligats a representar-los perquè hem tingut l'honor de ser elegits per aquesta tasca, mentre vostè no hagi acabat de presentar una qüestió internacional com les que estem parlant ara.

Els lleials consellers generals de Coalició Reformista sí que ho van fer i de bracet d'algun que altre populista.

ASSOCIAR-NOS MÉS ESTRETAMENT A EUROPA

És ben evident que nosaltres hem tractat, tractem ara i tractarem demà la qüestió de les relacions amb la Unió Europea com el que és: una qüestió d'Estat, una qüestió en la qual, agafada en la seva globalitat, ens hi juguem el futur.

Sabeu, aquí també, que d'ençà que vàreu assumir el Govern heu pogut comptar amb la nostra ferma col·laboració a l'hora de defensar, allí on calgués, aquesta qüestió d'interès general. Així ho vam fer l'any passat durant la visita que va fer el mes de juny a Andorra el Servei Europeu d'Acció Exterior i així ho havia fet unes setmanes abans viatjant a Brussel·les per a demostrar que sabíem i podíem parlar de l'acostament a Europa en la mateixa direcció.

Hauríem de procurar que la passió i la poca objectivitat que heu posat en algunes parts del vostre discurs d'ahir no vingués a entorbolir la bona feina conjunta, al servei de l'Estat, que hem anat fent aquest darrer any.

Més encara quan, jo ho sabeu prou, nosaltres no ens perdrem en debats nominalistes. Volem avançar en els continguts de l'acord amb la Unió Europea i ens preocupa molt poc la denominació final. Les dues propostes privilegiades per la Comissió Europea en la seva comunicació del 20 de novembre del 2012 ens convenen.

D'altra banda, en l'àmbit més general de les relacions europees, considerem urgent la ratificació del Conveni per la prevenció i la lluita contra la violència envers les dones i la violència domèstica, conegut com el Conveni d'Istanbul, del Consell d'Europa. Aquest any, en el qual Andorra ha assumit amb èxit la presidència de torn del Comitè de Ministres del Consell d'Europa, ha de ser el de la ratificació.

DUES PRECISIONS NECESSÀRIES

No tenim cap ganes de polèmiques estèrils ni de picabaralles ridícules, però us he de desmentir en dues manifestacions que són tan agosarades com incertes.

a) La renovació del parc de vehicles i del material de la policia

Afirmàveu ahir que eren “unes inversions necessàries que no haviem estat del tot ateses durant l'etapa del govern anterior.”

Us faré memòria: la Coalició Reformista que heu situat als més alts

cims de la lleialtat institucional, va impedir amb el seu vot que s'aproessin els crèdits extraordinaris que havíem presentat per aquelles inversions.

D'això se'n diu, Sr. Martí, l'efecte bumerang.

b) La nostra actitud des del govern en relació a la CASS

Sr. Martí, ahir al matí va afirmar que quan havíem assumit la responsabilitat de governar no havíem tingut "... una actitud responsable, a l'alçada del problema."

I encara us vàreu atrevir a dir que de fet actuàvem "... de manera irresponsable amb les pensions de les persones..."

Miri Sr. Martí, davant afirmacions tan rodones i valentes com aquesta puc veure-hi dues possibilitats:

O bé no esteu informat, no sabeu el que va fer el nostre govern i les persones que vam nomenar al Consell d'Administració de la CASS, i en aquest cas us heu lliurat a un exercici lamentable de demagògia;

O bé sabeu perfectament que vàrem ser nosaltres que vam començar la baixada de les tarifes de diverses prestacions, com les anàlisis clíniques, per exemple, i que vàrem, també, revisar les llistes de medicaments amb la finalitat de reduir-ne el cost, i en aquest cas és molt pitjor perquè us heu lliurat a un exercici encara més lamentable d'irresponsabilitat.

És ben evident que encara no heu paït que no acceptéssim el simulacre de negociació que proposàveu, amb un llistat de punts que ja havíeu fet aprovar pel Govern.

CONCLUSIÓ

Dues hores llargues de lectura no us han deixat parlar de la Sanitat, val a dir que el clima laboral a l'Hospital no us permet pas gaires alegries. Ni una sola línia tampoc sobre el territori ni el medi natural i la seva gestió.

Una part important de l'economia que no s'ha abordat en el vostre discurs és el comerç electrònic, que actualment el Govern no potencia dins de la seva política. El comerç electrònic és un eix que està creixent a Europa, i que el Govern no dona eines. Avui, la gran barrera és el poder exportar de forma legal i no al·legal dels productes a partir d'Andorra, sense patir sobrecostos que ens facin perdre

competitivitat. L'altre gran repte és ampliar els sistemes de cobrament disponibles a les empreses andorranes com Paypal, i altres. Tampoc heu volgut parlar de propostes importants que des de l'oposició hem plantejat.

Propostes de cara a augmentar la cohesió social, de la qual veig que vostè es preocupa molt, com la rebaixa dels anys de residència per obtenir la nacionalitat de 20 a 15 anys, i siguem agosarats, perquè no 10 anys; i la despenalització de l'avortament en tres supòsits. Propostes que vostè i la seva majoria van refusar discutir. I no hem d'amagar la fonda esquerra institucional que s'ha obert després de les pressions, que vàreu rebre i acatar, per a rebutjar la despenalització de la interrupció voluntària de l'embaràs.

Guanya posicions el convenciment que el sistema polític instaurat amb la Constitució del 1993 està esgotant-se i no pot resoldre els problemes de la societat.

Potser ens haurem de plantejar que només una proposta política forta pot ajudar a sortir de la crisi.

És a dir una reforma a fons del nostre sistema constitucional.

Estem empantanegats, amb l'ascensor social aturat, amb un percentatge molt alt de la ciutadania que pateix unes condicions de vida que van a pitjor. Un de cada deu infants no es pot permetre comprar roba nova i fer celebracions especials, ens diu l'informe del CRES, i Càritas ens adverteix que augmenta la pobresa.

L'economia està molt malament però l'equivocació del Govern està en la fórmula, el programa, les prioritats.

En la situació actual la sortida de la crisi requereix perícia, reformes i solidaritat. Més que justificacions acadèmiques dubtoses, el que cal en la política econòmica del Govern és equilibri i claredat. En política són importants dues coses: l'ordre dels factors i parlar clar.

La prosperitat real sols pot venir del nostre recurs més preciós: la nostra gent. La nostra gent ha de ser al centre de qualsevol política per reactivar la nostra economia i la nostra societat. Hem d'invertir en la seva educació i en la seva formació. Hem d'afavorir la seva emprenedoria i les seves idees. Hem de facilitar la seva vida quotidiana amb serveis socials assequibles i de qualitat. Hem de creure en la nostra gent, i ho hauríem de demostrar cada dia en cada decisió que prenem, sigui en el Govern o en el Consell General.

Anuncieu un augment de la despesa d'inversió en obra pública. Ja era hora. Però sembla que us pareu aquí i això és molt reductor de la nostra societat.

Més enllà de l'obra pública hi ha a Andorra serveis professionals, consultors i emprenedors que són aquí i també necessiten que el Govern hi faci inversió.

Massa vegades aquests darrers dos anys, s'ha percebut a la gent com un problema. Massa vegades s'han ficat pals a les rodes dels treballadors, dels autònoms i dels empresaris, senzillament massa pals a les rodes dels ciutadans i les ciutadanes. En lloc d'expandir els seus drets, aquest govern i aquesta majoria els ha anat retallant. En lloc de confiar en les seves habilitats, en les seves capacitats, s'ha donat prioritat a tot el que venia de fora.

La veritable valentia d'un polític, el veritable coratge d'un polític, senyor cap de Govern, és confiar en la ciutadania i invertir en ella i per a ella.

SEGONA INTERVENCIÓ DE JAUME BARTUMEU CASSANY EN RESPOSTA A LES INTERVENCIIONS DE LADISLAU BARÓ SOLÀ, PRESIDENT DEL GRUP PARLAMENTARI DEMÒCRATA I D'ANTONI MARTÍ, CAP DE GOVERN

En primer lloc, en relació amb la intervenció del president del Grup Demòcrata, el Sr. Baró. Sembla que tenim un debat amb una certa distensió. No ho espatlli. Miri, jo de paternalista no me'n surto ni a casa. Però el qualificatiu de perdonavides, miri que jo en tinc de defectes i en tinc un munt, però el de perdonavides ja m'ha semblat una mica fort de cafè.

Podria ser que hagi semblat que com que estava fent referència a documentació recent, de la setmana passada, es pogués donar el cas, -que no ho dic-, que algú que m'escoltava no hagués tingut accés a aquesta documentació, i li semblés que jo estava tenint una actitud paternalista. Jo la informació que tinc la compartiré de bon grat amb tots aquells que no hi hagin pogut accedir, perquè estem parlant d'un tema d'Estat.

Potser el que hauríem de parlar, el Sr. cap de Govern hi ha fet referència també ara, és d'aquesta qüestió que sembla que els ha preocupat, del que he dit del model constitucional. Bé, doncs parlem-ne. Bé no tinc la pretensió ni la petulància d'esgotar el tema ara, no!

Jo no he amagat la mà de res, miri aquí, en aquest mateix faristol, vaig pujar a fer una explicació de vot el dia on dissortadament fins i tot per les institucions, a part pel drets de les dones andorranes, per les institucions, es va rebutjar la nostra proposició de llei de despenalització de la interrupció voluntària de la gestació en tres aspectes. En aquella explicació de vot, sense amagar la mà, sinó donant la cara, vaig dir el que vaig dir. I vaig dir que em semblava que havíem saltat una frontera, que havíem saltat un pas i que ens estàvem començant a posar en qüestió, tots plegats eh!, un principi constitucional com és que el legislatiu no està limitat, no té topalls i no ha d'admetre vetos. Vostès ho van admetre, vostè ho va explicar en un exercici no paternalista però sí gairebé contorsionista. Jo crec que vostè ho va explicar no solament bé sinó molt bé. Però el problema és un altre. El problema és el veto, i ara contestaré al Sr. cap de Govern, per no tornar-hi després, en aquesta qüestió concreta de la Constitució. Jo també estic a favor dels Coprínceps, ja ho vaig demostrar. Però si n'hem de parlar, parlem-ne. Jo estic a favor dels Coprínceps tal i com diu la Constitució. Els Coprínceps arbitren i moderen el funcionament de les institucions. A partir del moment que un Copríncep, sigui del nord o sigui del sud, se'n vagi del mandat constitucional, jo em plantejaré si aquest esquema constitucional és bo o no és bo. I això no és tirar la pedra i amagar la mà, Sr. Baró. Aquest és el problema que tenim ara sobre la taula. El Sr. cap de Govern em diu que, respectant la figura dels Coprínceps, hem de trobar la manera de resoldre aquestes qüestions de societat, perquè jo he acabat parlant d'això perquè la ciutadania ens diu pel carrer, i no només a nosaltres segur que a vostès també, que no pot ser que per una qüestió que es resol amb debat, que no és un debat entre constitucionalistes, només, sinó que és un debat entre conviccions íntimes de les persones, es resol amb una legislació, doncs aquí s'hagi de posar en qüestió tota l'arquitectura constitucional. Ens diu que cal buscar una solució. Si vostè troba aquesta solució, doncs jo m'hi afegiré. Ja li dic ben clar. Si no la troben, cada dia tindrem un problema més gran en aquesta qüestió.

Pel que fa a la intervenció del Sr. cap de Govern, allò dels passos petits, jo em referia al llistat que ens havia fet ahir, que ens deia tot el que s'havia fet durant un any, que li he dit en la meva intervenció i li torno a dir, que eren positius però que eren petits. No parlava dels passos més institucionals i d'Estat als quals vostè ha fet referència perquè el moment en què jo estava contestant era una altra part del seu discurs.

En tot cas li agraeixo que consideri les nostres de propostes, que aquestes sí que eren petites, i ja ho he reconegut, i algunes molt petites. Le hem fet per això, per si poden ajudar, perquè com que sabem que no hi pot haver miracles doncs almenys que puguem trobar alguna solució. Obrir el crèdit o no obrir el crèdit, bé les empreses ho necessiten, la banca doncs té uns criteris que no solament els entenem sinó que els hi hem de respectar però l'INAF, que jo hi he fet al·lusió en la meva intervenció, ens hauria d'ajudar com a autoritat financera que és, a trobar algunes solucions. Jo n'he apuntat algunes, potser vostès en trobaran unes altres perquè cal el suport a les empreses. A veure, jo és que el que he intentat traslladar, segurament no ho he aconseguit del tot, és que hi ha una sensació al carrer, no és que jo la tingui, només jo Sr. Martí. De què hi ha una distància gran entre això que els economistes en diuen les variables macro econòmiques i la situació personal del petit empresari. Li podem aquí explicar de si hi ha o no hi ha brots verds però, el petit empresari, si ell té la sensació que va pitjor, les estadístiques no li resoldran. I és més, quasi segur que va a pitjor. A partir d'aquí tot el que es faci per ajudar-los està bé.

Miri, allò de Google, que en va parlar ahir, i avui com que ja havia vist que la meva intervenció es feia molt llarga no n'he volgut parlar, però ara m'ofereix l'ocasió de parlar-ne. Molt bo i molt bé, però clar, aquí també hi ha una continuïtat. Jo he de recordar que la relació amb Google la vam començar el 15 de juny del 2010, que som nosaltres que vam arribar al primer acord sobre el GoggleStreetView, que després es va fer un acord amb les estacions d'esquí i que, a més a més, vam aconseguir per un període de quatre anys un accés gratuït a tota una sèrie de programes pel món educatiu. Bé, tot això està molt bé i és una bona línia.

És tot el que volia dir de moment.

Gràcies Sr. síndic.

TERCERA I DARRERA INTERVENCIÓ DE JAUME BARTUMEU REPLICANT AL PRESIDENT DEL GRUP DEMÒCRATA I AL CAP DE GOVERN

Molt breument per contestar al president Ladislau Baró, en relació al debat sobre la despenalització de l'avortament. A veure, jo no vaig manifestar cap sorpresa perquè efectivament no en podia manifestar cap. Només vaig manifestar que entenia que hi havia hagut, i si no ho vaig manifestar literalment així ja li manifesto ara, un veto. Jo entenc, i a més a més, vostè i jo sabem el que va passar. El que va passar és que hi va haver un veto tàcit, després hi pot haver una reflexió institucional, una prudència, una sensibilitat especial. Hi pot haver el que vulgui, però hi ha un abans i un després d'aquella votació. És el meu criteri. Em puc equivocar però em sembla que no m'equivoco, en aquest cas. I a partir d'aquí, doncs es pot debatre de la manera que vulgui però si això, en un país que per molt constitucional que siguem sempre s'ha utilitzat molt la teoria dels precedents, si aquest precedent serveix en tindrem d'altres. I si en tenim d'altres és quan tindrem el problema que jo anunciava. I a més a més, perquè no sembli que estic focalitzat molt recentment, faré una referència a una història que hem viscut, entre altres, vostè i jo. L'any 2009, el Copríncep Francès, d'una altra manera, també va exercir una pressió sobre les institucions andorranes, tots hi estarem d'acord. En tot cas, ja ho dic jo, va anar més enllà de l'article constitucional que dona als Coprínceps el paper d'àrbitres i moderadors del funcionament de les institucions. Per tant aquest és un tema que no ens en podem escapar. Podem ser més o menys hàbils en explicar-ho, però el problema hi és, i a mi m'ha semblat que en un debat com aquest no el podia amagar.

Amb aquesta darrera intervenció es va donar per acabat el debat, el Grup parlamentari demòcrata i el Govern no van voler tornar a intervenir.

Grup parlamentari mixt

